

п

Дали беше постигнал умението да проектира съзнанието си напред изненадващо стабилно, или хората от това далечно бъдеще вече бяха изключително чувствителни, не можеше да се каже. Във всеки случай менталното му присъствие беше усетено и той реално можеше да си комуникира с още неродени хора.

Горски беше феномен в курса по далечно виждане.

По методите, които използваша тогава в секретните програми, нямаше как да се прецени колко напред във времето беше отишъл, но очевидно ставаше въпрос за цяла нова епоха.

Беше някакъв час. Нещо като университет, но хората просто седяха в кръг на земята и в приятелски разговор обменяха информация. Не можеше категорично да се каже дали има преподавател, защото се открояваха няколко истински брилянтни умове. Диалогът между тях беше проникновение и жива поезия. Нямаше думи, а директен обмен на мисловни образи. Покрай прокрадващата се измежду другото информация, Горски разбра, че на Земята вече няма да има държави и националности, а всички ще се възприемат просто като жители на планетата. Няма да съществува правителство. Ще има само хора, които заради качествата, способностите и заслугите си ще са по-напред от другите. Те естествено получават почитта на останалите. В един момент се спомена образът на събитието „Големият катаклизъм” (или „Големият срив”) и точно тогава силите на Горски угаснаха.

Той отвори очи в секретното подразделение, под угрижените погледи на двамата си преки началници. Ако не се беше изцедил до краен предел, вероятно щеше да се разплаче.

Веднага го сложиха на подхранващи системи. В следващата седмица го връщаха към живота тук и сега. И го „подчакваха” да проговори.

Защо ли е цялата тази военна секретност, като всичко всъщност е така добре известно вече? – мислеше си Горски.

– Чуй Imagine на Beatles и там е всичко – какво толкова? – си говореше Горски с една мацка от готините профи-та в параспособите на партито, което бяха организирали в негова чест.

– Проблемът е, че хората са слушали Beatles толкова много, че го приемат просто като песничка, хубава измислица, а ти си го изживял и затова ти е толкова специално, нали?

– Да – каза Горски – уникално е да разговаряш с хора, които са на **онази** степен на развитие.

– О, ти си успял да **разговаряш**? – каза русата амазонка и не можа да прикрие учудването си с лек примес от завист и респект.

Горски замълча, защото не знаеше дали вече не беше казал твърде много.

Тя го изгледа с ясения си поглед – проникателен и в същото време някак топъл – и тогава Горски реши, че може да й има доверие. Серена, хубаво име, си помисли.

Тя се усмихна.

– Обаче Imagine не е всичко, което има да става, нали? – каза тя даже не като въпрос и продължи да го гледа с ясни, безоблачни зеници. Горски разбра, че тя вече знае повече, отколкото й беше казал с думи.

– Не, не само.

Пауза. Премисляне.

– Много ли е лошо?

Пауза. Дълго гледане зеници в зеници.

– Какво е „лошо”? – каза Горски.

Тя потрепна с устни в усмивка – но чак след няколко секунди.